

JELICA NOVAKOVIĆ-LOPUŠINA

VOOR JOS WILMOTS

Beste Jos,

Je veelvuldige verdiensten als wetenschapper, didacticus, organisator zijn breed bekend, erkend en bekroond: je bent immers erelid van Comenius en van de IVN, en je hebt een eredoctoraat toegekend gekregen! Wat echter onderbelicht is gebleven is je talent als schrijver en dichter. Daarom wil ik je voor je verjaardag een gedicht cadeau doen dat ik uit het Servisch heb vertaald. Het is een mooi gedicht van Miroslav Mika Antić (1932-1986) en ik hoop dat het je zal uitdagen om je eigen literaire creaties met ons te delen.

Gefeliciteerd en van harte het beste toegewenst!

Jelica Novaković-Lopušina
Belgrado

PESMA ZA NAS DVOJE

*Znam,
mora biti da je tako:
nikad se nismo sreli nas dvoje,
mada se tražimo podjednako
zbog sreće njene
i sreće moje.
Pijana kiša šiba i mlati,
vrbama vetar čupa kosu.*

GEDICHT VOOR ONS TWEEËN

Ik weet het,
zo zal het wel zijn:
nooit hebben we elkaar ontmoet, wij twee,
ook al zijn we naar elkaar op zoek
omwille van mijn geluk
en dat van haar.
Dronken regen geselt en kletst,
de wind verformfaait wilgenhaar.

Prof. Dr. JELICA NOVAKOVIĆ-LOPUŠINA is emeritus hoogleraar en oprichtster van de vakgroep neerlandistiek in Belgrado. Ze begon haar carrière in de neerlandistiek in 1987 na het volgen van de zomercursus in Hasselt-Diepenbeek waar ze prof. Wilmots voor het eerst ontmoette; e-mail: jelica.novakovic@gmail.com; ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-7099-2234>.

Kuda ću?

U koji grad da svratim?

Dan je niz mutna polja prosut.

*Vucaram svetom dva prazna oka
zurim u lica prolaznika.*

*Koga da pitam, gladan i moker,
zašto se nismo sreli nikad?*

Il je već bilo?

Trebao korak?

Mozda je sasvim do mene došla.

Al' ja,

u krčmu svratio gorak,

a ona

neznajući – prošla.

Ne znam.

Ceo svet smo obišli

u žudnji ludoj

podjednakoj,

a za korak se mimoišli.

Da, mora da je tako.

Waar moet ik heen?

Welke stad doe ik aan?

De dag is over vage velden vergoten.

Ik zeul overal twee lege ogen
en staar passanten in het gezicht.

Wie vraag ik hongerig, met natte snoet,
waarom we elkaar nooit hebben ontmoet?

Of is het al geweest?

Scheelde het maar een tree?

Misschien kwam ze heel dicht bij mij.

Maar ik

trad verbitterd in een café,

en zij

liep onwetend voorbij.

Ik weet het niet.

De hele wereld doorkruisten wij

in dwaas verlangen

allebei

maar liepen elkaar op het nippertje voorbij.

Ja, zo zal het wel zijn.